

Furnicuta ȘI M'AMA EI

La marginea unei păduri se găsea un mușuroi de furnici foarte înalt. Era un loc plin de viață și aglomerat, în care locuiau multe furnici harnice. Peste ele domnea, cu grijă și înțelepciune, regina furnică.

Într-o dimineață, regina a depus ouăle și, după o vreme, multe furnicuțe au venit pe lume. Ele semănau foarte bine unele cu altele — ochii strălucitori, antenele vibrante, burticile lucioase precum ceara. Doar una părea să fie puțin diferită.

De fapt, era asemănătoare la înfățișare cu celelalte, dar era foarte curioasă — nici nu a ieșit bine din ou, că a și început să-i pună multe întrebări reginei.

— De ce e întuneric aici? Brrrrrr! Unde duce tunelul acesta? De ce nu putem merge afară? Tu cine ești?

— Eu sunt regina furnică, mama ta.

— De ce este atâta forfotă aici?

— Acesta este muşuroiul — casa noastră.

Aici locuiesc o mulţime de furnici. Noi toate trăim
şi muncim în acest loc.

— Toate furnicile trebuie să muncească?

— Nu, nu chiar toate. Cele mai multe sunt ocupate cu o mulțime de activități: unele adună hrană, altele construiesc și curăță mușuroiul sau păzesc intrările. Însă fiecare a cincea furnică — un trântor — nu muncește.

— Ce ciudat. Trântorii nu muncesc. Dar oare mănâncă? Mie mi-e foame. Noi ce mâncăm?

— Insecte, semințele plantelor — a răspuns mama cu blândețe.